OVIDIU NIMIGEAN - **PLANETA ZERO**

(fragment)

26.10.1997

Imaginea ei ma urmareste: trecuta de 70 de ani, împutinata, slabita. (Sentimentul înspaimîntator cînd, asta-primavara, la Iasi, am surprins-o - în timp ce trebaluia, asezata pe vine, lînga dulapior - pierzîndu-si echilibrul si cazînd în sezut; privirea ei, tulburata, încercanata, licarind doar ca stupoare de animal neputincios, cautînd, în momentele urmatoare, spre mine, ca un repros mut; încarcat totusi de speranta ca am înteles si ca-i voi fi aproape.) Mi-o închipui: singura, la tara, într-o casa în peretii careia se adîncesc fisurile, trezindu-se întepenita dimineata, facînd focul cu surcele si motorina, punînd apa în oale, taind lemne în fata geamului. Sau noaptea, în patul de lemn, sub plapuma, cu teasta tiuind de singuratate si frica. [...]

Eu: fara bani, fara orizont social, slabit de programul de exterminare al acestei veri, cînd - uitat de G. - am supravietuit cu pîine si apa, cu mere, cu putin salam si multe tigari si destul alcool, prabusit launtric, în imposibilitatea de a mai citi si scrie, devitalizat, dezorientat, bucurîndu-ma - cu o suspecta liniste - de stranii lumini letale.

27.10.1997

Aseara, la telefon, Dan Lungu, întors de la înmormîntare, îmi spune ca la Botosani circula si zvonul cum ca Lascu s-ar fi sinucis. Daca s-ar confirma, atunci moartea lui Horatiu ar capata un alt sens, iesind din zona întîmplarilor triste cu betivani. Lunga lui deriva bahica va fi fost un gest deliberat, prin care insul fragil aseaza un scut între sine si lume. Gest falimentar, de altfel, functional (totusi) pîna la ultimul grad insuportabil al singuratatii si nonsensului. Sinuciderea se transforma într-un sinistru triumf: „Nu, pîna la urma nu m-au avut!“. Îmi amintesc remarca Beatei, de acum vreo zece ani (Beata, o superbissima studenta poloneza, îndragostita de Horatiu). La întrebarea „Ce-ai gasit la baiatul asta?“, a raspuns fara sa ezite: „Este singurul om liber pe care l-am întîlnit în România.“

28.101997

O sticla de *Cotnari* din 1984. Din cînd în cînd e bine sa degusti, sa savurezi, sa închizi ochii si sa te patrunzi de dulceata pamîntului, a soarelui, amestecînd-o cu povesti vechi despre vremuri eroice, despre Stefan cel Mare si Moldova mitica. Precum mos Istrate Dabija. Reverii, melancolice reverii... A mînca mîncarea locului, a bea bautura locului, a-ti însuma, prin metabolism propriu, elementele unui tinut - iata o explicatie mai naturala a patriotismului.
Spre seara, dupa luni de zile în care casa n-a avut vatra, luni în care n-a ars focul aparent domestic al sobei, am gatit, la aragaz, pe

îndelete, prima ciorba. Încerc sa-mi gasesc - desi este atît de greu - un adapost pamîntesc.

30.10.1997

Senzatia, între somn si trezie, ca sînt un *deus otiosus* locuind trupul fiintei pe care o vad cînd privesc în oglinda. Am înteles ca pot sa fac orice cu ea, *sa ma joc*, absolvit de responsabilitate. Cumplit. Însa locuitorul care sînt are o natura buna si nu ar trece dincolo de farsa, iesind din otiu doar pentru a se amuza îngaduitor.

19.12.1997

Zonele interioare în care o / ar trebui sa aproximez, sa construiesc sensul din rasfrîngeri / voiam sa scriu „tacere“ si sa o opun *vorbariei.* De fapt, sa vorbesc despre mine. Despre dezgustul meu inacceptabil (si totusi onest) de viata. Masurat, între altele, prin aversiunea fata de cuvinte. Fata de - mai bine spus - usurinta de a scrie prost. De a divaga. De a fi furat de limbaj. De a fi manipulat de limbaj. Cauza falsei identitati.

09.04.1998

spatiu alb albalbalb (nu voi împrumuta cuvinte de prin religii)
nici o metafora nici o comparatie nici un cuvînt inima
batînd într-un spatiu alb (ar trebui sa-mi provoc memoria sa scriu despre
lucruri marunte - sa ma împrietenesc iarasi cu copilul -) inima
batînd într-un spatiu alb sexul amortit (în van danseaza
femeia goala acum ca am parasit specia iar inima nu mai este de carne) bataile metronomice inexplicabile

(cele trei furii din vremea cînd)

1. am fost cel mai bun m-am înfasurat ca un bandaj în jurul capetelor însîngerate
am vrut sa înteleg am înteles am umplut scuipatorile
am fost mama ranitilor (i-am urît si i-am iubit mi-am spus: sa
nu-i doara nu sînt ei în stare sa merite aceasta suferinta atroce)
unul va crede ca sînt poet si va întoarce foaia
de fapt rostul meu este sa pregatesc injectiile cu morfina sa desavîrsesc euthanasia

2. taci închide ochii rade-ti creierul
(verisorii din precambrian tîrîtorii micile batjocuri gelatinoase)
un prieten stralcitor de neatins prin care trece si glontul si verbul
ma asteapta cu bratele deschise
din îmbratisarea noastra o aura fara trup incandescenta se va
juca peste banchize cu aurorele nordului

(fantosa ovidiu nimigean îsi cauta un loc în patrie - îmbrînceala
pe rafturile raionului de jucarii)
ramîi plin de viermi înca viu înca mort

3. voi rîde voi rîde pur si simplu în fata peretelui negru
(nu te cred istetule *brasseur* de cuvinte nu te cred nici pe tine
popa cînd îmbracat în odajdii faci gesturi mecanice în
spatele usilor împaratesti si nici pe tine femeie cracanata în
fata ochilor mei însetati de absolut)
poezia - un inventar de topoi o sintaxa perversa
(moartea regina tropilor vrea sa scriu versuri frumoase
nu le voi scrie)

10.04.1998

saraghina dansînd rumba copilul cu mantie alba dirijînd clownii
(cîndva într-o stare de euforie provocata - macar putin alcool macar
putina chenzina - voi scrie despre prieteni iata-ne pe estrada
tinîndu-ne de mîini) vremea rusinii a trecut nimic nu m-ar
mai putea face praf - spectru printre foile mele (nu-mi
mai stîrnesc nici mila nici greata viermii din piciorul sfîntului
simion stîlpnicul însasi carnea mea se fezandeaza de ani sa
nu ne amestecam în chestiuni care nu ne privesc)

11.04.1998

nu vreau sa inventez un obiect complicat cu tot felul de resorturi
ascunse s.a.m.d. (o anumita candoare în zîmbetul fetisca-
nei care accepta sa se masturbeze în camera mea în timp ce iubitul
ei doarme) vorbe amintiri dintr-o viata straina
povestea pe de rost as putea sa plec pentru o vreme în
tara n'AUM acolo sînt spatiile de trecere acolo auzi
la interfon un glas de fapt o rasuflare iar fiintele îsi exhiba
cu un umor amar trupul de obiecte

12.04.1998

dupa ce am descoperit - zi de zi mai zgribulit ca o gaina bolnava -
oasele
de gheata ale sotiei (topaie prin camera mascariciul pitic îi
dau cîteva bancnote îl trimit sa se joace pe calculator
ma încui dincolo nu citesc nimic nu scriu nimic stau în fata
oglinzii deschid usita de la piept privesc fascinat în abis închid
usita ma ghemui în pat sugîndu-mi degetul mare de la picior)

12.04.1998

(nume de locuri nume de unelte eforturi) ilva mica (un prunc într-o
curte

lînga un gard de lemn turnîndu-si nisip în cap o mama - mama lui?
mama? - alergîndu-l cu o nuia) dealul tapalagescu dealul tautului fata
berii
(un barbat gras cu un dinte enorm - i se spunea în familie - care
familie? -
rinocerul - aratîndu-i copilului dealurile învatîndu-l numele lor) totusi:
cada plina cu talas înmiresmat fosnitor suierul
dulce al rindelei (acelasi barbat gras îl învata pe copil numele
nemtesti
ale rindelelor - le-a uitat - numele celor douazeci de
ferastraie zgîrieciul vinclul multele dalti) un cuvînt gasit
acum cu mari eforturi: *saitau* daca întorc
brusc fata de la trecut ma lovesc de zid îmi cam zdrelesc nasul

13.04.1998

the show must go on but the show is over finita la commedia ite
missa est get lost înregistrez pe banda - cu microfonul lipit de
buze - respiratia: hiim-hu hiim-hu hiim-hu (fiul
îsi apara pusculita dezvelindu-si dintii mari de castor mama lui
ma loveste în cap cu umbrela mirele teapan se ridica în sezut pe
rug) hiim-hu hiim-hu hiim-hu
tigara se umfla trec linistit peste planeta Zero pufaind din zepelin

*

credeam ca de la acel vers - asternut pe hîrtie cu o
pasare tremurata - *incipit vita nova* : „de-acuma nu ti-a mai ramas
decît / sa te cufunzi în inima tacut“ dar n-avea cum sa fi fost sa fie
pe de-o parte - parte vie dureroasa de celule si cuvinte - confuzia pe
de
alta parte - absenta pustie glastra din care-astept sa-ncolteasca
o frageda planta de lumina pe care sa o ud cu lacrimi care lacrimi?
care lumina?

cîteva reziduuri *fantasmata* firave se vor evapora în ziua mortii lui
nimigean
saltul din mare - un singur corp volatil - al bancului de sardine-argintii
uriasul peste-mantie fîlfîind peste oras luna alba de calcar cavernos
(si nimica sfînt si nimica sfînt) spargîndu-se de turn un copil singur
chemîndu-si tatal mama lui pascînd fericita ca o vaca manuscrisele
rupte somoni rosii batrîni goliti de icre putrezind între labele ursilor
o biblioteca murata în veacuri de asteptare testicule pergamentoase
transformîndu-se în pulbere la bataia vîntului poate un cavaler
în armura cu viziera trasa galopînd pe o cîmpie de sticla poate un
menestrel
cîntînd lînga zidul castelului fara ferestre poate un glob în care pasari
exotice îsi desfasoara culorile proaspete orbitoare si desigur leviatani
împlatosati orbi diformi mugind de singuratate

(si ce daca as fi putut fi un cetatean onorabil un barbat tandru un
carturar
învatat)

de la acel vers putea sa înceapa sau putea sa sfîrseasca

nici n-a început nici n-a sfîrsit

*

în tara nimanui între viata si moarte cu oglinzile acoperite cu lumina stinsa cu
ochii deschisi ma plimb - temeinic întins pe spate - prin inconsistente gradini
virtuale înca nu ma doare nimic (o discreta întepatura în ficat?) desi carnea e trista încît îmi permit sa mîngîi tarantule pufoase sa-mi
vîr teasta în gura leilor (animale si flori) ce casca în iarba galbena a savanei sa
ma racoresc lipindu-mi fata de pielea zgrunturoasa a broastelor-bou vînez
în salturi lungi alaturi de gheparzi lacrimosi duc în colti - în cuibul dintre ramuri al leopardului - gazela ucisa ori salt vesel ca un lemurian pe strazile marilor orase (fie tokyo fie new york fie chiar gotham sau metropolis) îmi inventez identitati nu *heteronimi* ci

heterosomata altfel cum ar dobîndi ochii mei mobilitatea ochiului de cameleonte si cum as mai atîrna cu capul în jos ca pipistrelul prins bine cu
ghearele de stinghia draperiei si cum as zari din ionosfera conturul parel-
nic al pestelui în pîraie de munte si cum mai cu seama altfel cum ar dobîndi ochii mei mobilitatea ochiului de
cameleonte si cum as mai atîrna cu capul în jos ca pipistrelul prins bine cu
ghearele de stinghia draperiei si cum as zari din ionosfera conturul parel-
nic al pestelui în pîraie de munte si cum mai cu seama

mi-am pus (bineînteles) întrebarile esentiale de unde venim cine sîntem încotro ne
îndreptam am ramas (bineînteles) fara raspuns pot fuma din cînd în cînd o tigara (sau o pipa) pot fi din cînd în cînd fericit (sau nefericit) pot
face planuri de trecut de prezent si de viitor de viitor anterior si de conditional
optativ de prezumtiv perfect si de aorist o pot oricînd lua de la capat
îmi pot zbura creierii oricînd sînt atît de liber ca mi se face uneori si sila

port o masca de om salvez într-un fel aparentele pîna la urma se va lipi masca
de fata voi pieri voi mierli-o voi da ortul popii voi muri asemenea asa-zisilor semeni craniul mi se va desface în doua emisfere de leyda
- iata semnul de recunoastere

deocamdata ma plimb ca o stafie malitioasa
prin inconsistente gradini virtuale

© ASALT ASSOCIATION

Nota: În lipsa altor precizari, drepturile de proprietate asupra textelor sau graficii publicate apartin autorilor.
(As no other details are given, the copyright of the texts or graphic work printed here belongs to their authors.)

visitors on asalt sites